

Livet vant!

For noen uker siden fikk jeg besøk av en delegasjon fra den assyriske St. Mary menigheten på Østlandet med noen hundre medlemmer i Borg Bispedømme. De er alle flyktninger fra trakassering, forfølgelse og dødstrusler fra hjemlandene sine i Tyrkia, Syria og Irak. De første kom til Norge på begynnelsen av 1980-tallet. Den gangen fra Tyrkia. De bar med seg sine besteforeldres fortellinger fra folkemordet på annerledestroende i Tyrkia i årene 1915 til 1917. Da ble armenere, assyrere og yezidier massakrert under slagordet "En nasjon – et folk". Halvparten av den assyriske befolkningen – 275.000, døde. På slutten av 1970-tallet ble forholdene igjen uholdbare, og mange flyktet til Norden – de aller fleste til Sverige, men også noen hundre til Norge.

I 2015 er det assyriske folket i ferd med å bli fordrevet fra i sitt historiske kjerneområde rundt oldtidens Ninive, dagens Mosul i Irak av den såkalte Islamske staten. Enda verre er det at de er i ferd med å bli fordrevet fra hele regionen. Det er ingen som kan eller vil gi dem stabil beskyttelse i verken i Tyrkia, Syria eller Irak. Av alle som i dag forfølges i Syria og Tyrkia, er derfor assyrerne særlig ille ute. Mange mister livet, flere flykter, alle er engstelige og redde.

Langfredag er dagen i påsken da assyrere og alle andre lidende mennesker og folk uavhengig av tro og etnisitet ser at Gud identifiserer seg med deres lidelse, angst og gudsforlatthet. Jesus, Guds enbårne sønn, gjennomlever menneskets kamp mot lidelse og død synlig for alle. Jesus på korset viser oss at ingen lenger behøver å frykte at Gud forlater mennesket som lider. Gud ledsager alltid alle mennesker i nød og gjør vår lidelse til sin.

Nordahl Grieg skriver: "Edelt er menneske, jorden er rik, finnes her nød og sult, skyldes det svik". Assyernes virkelighet i dag skyldes uten tvil andre menneskers svik. De som fordriver dem er svikere mot Gud, Den høyestes kjærlighet til alle mennesker. Nasjonale og internasjonale myndigheter er svikere fordi de verken vil gi dem beskyttelse i sitt eget hjemland, raus bistand som flyktninger i naboland eller akseptere deres kollektive behov for beskyttelse hos oss. Og vi er alle medskyldige ved å tillate at deres lidelse får utfolde seg for våre øyne uten at gatene er fulle av protesterende mennesker.

Derfor synger vi i hver gudstjeneste "Herre, forbarme deg" fordi vi vet at vi ikke kan tåle kjærlighetens målestokk på våre liv. Også for oss dør Jesus. Dommen over våre svik fullbyrdes i Hans korsdød.

Det er allikevel ikke Langfredagens korsfestelse som gjør at vi feirer påske. Vi feirer påske fordi påskens historie ikke slutter i død. Vi feirer påske fordi den korsfestede og kjempende Jesus overvant lidelsen og døden. Vi feirer påske fordi Den oppstandne Kristus møtte kvinnene som de første og senere alle som vil høre, med ordene "Frykt ikke"! Fremtiden er ikke død og ødeleggelse, men liv og kjærlighet. Gud lar seg ikke beseire av ondskap og svik. Gud kommer

til oss fra den andre siden av lidelsen og dødens mørke med invitasjon til å leve i livets og oppstandelsens kraft her og i all evighet.

Assyrerne bærer denne fremtiden til oss. Midt i sin lidelse og frykt feirer de Kristi kamp og seier i sine gudstjenester, også i fremmed land, også hos oss. Slik inviterer de oss med i Kristi fortsatte kamp mot forfølgelse og nød.

Det gir oss mulighet til å feire livets seier ved å være forkjempere for liv der døden rår og bringe fred det hatet hersker. La oss feire påske fordi livet vant og vi alle er inkludert i seieren. God påske!